

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2003 ročník 13

Pokračování Zprávy předsednictva na posledním zasedání CV SČVP

Sběr knih a časopisů

- pomoc krajanům na Ukrajině

Tato akce začala před více než 3 roky z iniciativy R. Hlaváčka. Akci je možno označit za zdařilou. Na přání Ministerstva zahraničních věcí v ní budeme pokračovat. Před půl rokem jsme s krajanům zejména školní pomůcky, slabikáře a časopisy, o které mají největší zájem. Zásilka vyplnila kufr a zadní sedadlo velkého osobního auta.

Vyznamenání

Stanovy Svazu Čechů z Volyně a jejich přátel (dále jen SČVP) byly doplněny na IV. konferenci SČVP, tedy naším nejvyšším orgánem, v r. 2000 o odstavec, který nese název Čestné členství, a má následující obsah:

Čestné členství:

- a) Čestné členství SČVP může být uděleno osobám volyňského i nevolyňského původu, které se výrazně zasloužily o českou volyňskou komunitu ve všech organizační, kulturních, spisovatelských, sponzorských či jiných.
- b) Čestné členství uděluje Celostátní výbor SČVP.
- c) Návrh předsednictvu EV může zaslat příslušný regionální výbor nebo jednotlivý člen SČVP k významnějším posouzení.
- d) Připravený návrh předloží předsednictvo CV SČVP ke schválení na nejbližším jeho zasedání.
- e) Poctěná osoba obdrží Diplom o čestném členství v SČVP, neplatí české příspěvky, Zpravodaj ji bude zaslálin zdravím.

Příslušný diplom připraví 1. mistropředseda MVDr. V. Samec. Jeho obsah a forma schválí předsednictvo, na poslední poradě jednohlasně a navrhlo udělit čestné členství v předsednictví celostátního výboru tétoho členům SČVP.

Václavu Dubcovi, t. ē. tajemníkovi výboru Severomořanského regionu. Připomínáme si, že byl předním činitelem, dlouhodobým mistropředsedou a po určité dobu též řídícím předsedou Celostátního výboru SČVP. Je stále aktivní, často publikuje články ve Zpravodaji. Bohužel jeho zdravotní stav mu nedovoluje vykonávat funkce v třídních orgánech našeho Sdružení.

Václavu Bižovskému, výtečnému vedoucímu regionu Teplice. Dlouhodobě byl aktivním členem CV a také předsednictva. Publikuje ve Zpravodaji. Jeho zdravotní stav mu rovněž nedovoluje pokračovat v pravidelné činnosti v těchto třídních orgánech.

Jerry Kytolovi, působícímu aktivně mezi našimi krajanji v Kanadě a Americe. Rozmnožuje a rozšíří jiné Zpravodaje na své náklady. Pomáhá finančně i celé naši organizaci. Občas navštěvuje starou vlast - měl by mít právo účastnit se jednání CV a jeho předsednictva.

Ingr. Zbyškovský Vojetíšekovi v Polsku, rodaku z Mlynova, přítele volyňských Čechů. Jmenovány přispívá k spolupraci Polské a České republiky. Navštívil 2x Prahu,

byl vzácným hostem na jedné z pravidelných schůzí pražského regionu.

Přeložil do polštiny celou radu publikací SČVP. Diplomy s příslušným dopisem budou všem jmenovaným budou zaslány nebo slavnostně předány a uveřejněny ve Zpravodaji. V. Dufek

Černobylským krajanům

Vážení přátelé

s potěšením Vám sděluji, že dnes neexistují žádné překážky na cestě k řešení problému starobrních člúčodolů pro černobylské krajany. Vice se dozvite z textu zde přiloženého dopisu z kanceláře prezidenta republiky, který jsem obdržel v únoru 2003.

Proti Vám všem bezproblémovou adaptaci a integraci ve staronové vlasti.

Doc. Boris Iljuk, Csc,
předseda Rady černobylských krajanů

Kancelář prezidenta republiky

V Praze dne 4. února 2003
Č.j. 5972/02

Vážený pan doc. Boris Iljuk,
Rada černobylských krajanů,
Masarykovo nám. 1
551 02 Jaroměř-Josefov

Vážený pane docente,
obrátil jste se na Kancelář prezidenta republiky s informacemi o značných problémech, které vznikly v krajanům od Černobylu v souvislosti s přiznáváním člúčodolu.

Zabývali jsme se touto záležitostí a zjistili jsme, že pokud jde o smlouvu o sociálním zabezpečení mezi Ukrajinou a Českou republikou, president republiky ji podepsal již 30. dubna 2002. Jednáním s Ministerstvem zahraniční věcí jsme zjistili, že smlouva dosud nebyla ratifikována ukrajinskou stranou. Požádali jsme o přispění také velvyslance ČR v Kyjevě p. Šindláka.

Vážený pane, s potěšením Vám mohu sdělit, že smlouva o sociálním zabezpečení mezi Ukrajinou a ČR byla v této dobe ratifikována. V platnosti vstoupila 1. března 2003 - zbyvá splnit poslední podmínku, toži MPSV ještě požádat o publikování smlouvy ve sbírce zákonů.

Vážený pane docente, doufáme, že tímto aktem budou odstraneny západní nesnášky, komplikující situaci krajanů, kterí se do České republiky navrátili na pozvání vlády.

Spřání všem dobrého

PhDr. Helena Dluhošová

Na slovíčko, přátelé...

8. března-12. květen...

Kytíčku jsem dívám méně často než si zaslouží. K narozeninám, k svátku, k MDŽ a myni ke dni Matek, to ane, ale, ruku na srdečku, kolik těch by mělo doprovádět! Určitě za to, že maminka bývá přivášt, kde je bezpečno, nezlobí se, i když v dospělosti delšími hloupostí (protože jsem pořád ještě děti), poufouká rozbítí koleno našim dětem a s ukázkouvou rodinou

diplomaci zlikviduje poznámky v žákovské knize i slížičky, když přijímačky na gumičky či na vysokou nedopadly jak mély. Ta všechno, a ještě mnoho jiných, by si každá malina (a babička), zasloužila kytiku velkou aprobou jako strašnický stadión. Jenže ona na ni nečecká. Za tou ještě napřípadu starostlivost, drobné služky a letním pohlazením se totíž skryvá něco, co se stejně nedá vyčíslet dárky ani penězi - velká lásky.

Václav Dubec

Z dějin tisku české menšiny v Polsku

V PRVNÍM SLEDU

V roce 1938 zaujaly na Volyni v Polsku jediné české noviny - týdeník Hlas Volyně, vydávaný redaktorem Antoninem Perným v české vesnici Kvassilov, Česká matice školská v Polsku se sídlem ve vojvodství městě Lucku rozhodla vydávat nový český týdeník vlastním nákladem. Tak vznikl nový český týdeník nazývaný Krajanécké listy, věnovaný zájmům české menšiny v Polsku. Redakce tohoto týdeníku byla pověřena Josefem Foitíkem, dosavadním redaktorem přílohy Hlasu na Volyni - Zornice, která zveřejňovala a také vychovávala mladou generaci zaznamajících novinářů, básníků a prozaiků české volyňské menšiny na Volyni.

Josef Foitík však zákrutu přebral nejen řízení a vydávání Krajanéckých listů, ale přebral je do svého vlastnictví včetně tiskárny s českými typy písma - jedně v té době v Polsku.

Krajanécké listy začaly vycházet v lednu roku 1938 - tedy před 65 lety. V té době na Volyni existovaly čtyři organizace sdružující Čechy - Česká matice školská, Sokol, Sdružení katolické mládeže a Sokolská česká mládež. Ve roce 1939 bylo připraveno sloučení obou mládežnických organizací pod společným názvem, ale další, již všeobecně události neučinily uskutečnit toto sloučení v praktickém životě. Duchovním otocením sloučení tétoho organizaci byl přísluh volyňských Čechů, který Volyně několikrát navštívil - Jindřich Dušek z Libuse v Praze.

Vratme se však k týdeníku Krajanécké listy, který se ihned po svém vzniku postavil nepromíravě proti hitlerovskému Němcům a jeho příznivcům a podporovalství v ČSR, sudetským Němcům, jejichž snahy o rozbití a likvidaci Československa v roce 1938 neustále nabíraly nepříšelský postoj proti československé státnosti.

Krajanécké listy byly (pravděpodobně) první české noviny v zahraničí, které již 17. března 1939 - tedy dva dny po zřízení hitlerovského protektorátu v Českých zemích, vystoupily proti okupaci ČSR.

Dovole mi, abych citoval z paměti redaktora Krajanéckých listů Josefa Foitíka, který mi své zápisníky a paměti, jako byvalému spolupracovníkovi a dopisovatele, věnoval.

Cituj: „Dne 23. září 1939 byla provedena skvělá mobilizace na obranu státu a 27. září 1939 připravil redaktor Krajanéckých listů Josef Václav Rejsek výzvu, kterou krajské listy zveřejnily, v níž volal jménem volyňských Čechů po českopolské unii. Ve výzvě bylo uvedeno, že Polsko, spojené s ČSR, při pomocí skvělé československé vojenské techniky vytvoří takový vojenský potenciál, na který si Hitler netroufne.“

Noviny vyšly, jak uvádí J. Foitík, s jednodenním zpožděním, protože polský cenzor v říši se obával dál souhlas k distribuci a nejdříve odesílal článek k posouzení svým nadřízeným ve Varšavě.

Souhlas došel druhý den a týdeník mohl být rozeslan svým abonentům. Stejně však již bylo pozdě, protože zákrutu přišel Mnichov se všemi jeho tragickými následky v dalších letech.

V čl. 39. Krajských listů byla zveřejněna výzva České matice školské v Polsku všem krajánům s prosbou k větším finančním obětem ve prospěch českého soukromého školství na Volyni (jednalo se o 16 škol) s poukazem na to, že po mnichovské dohodě, kdy došlo k odtržení záchranné čínské Československa ve prospěch nacistické Německa, nebudeme moct počítat s velmi významnou podporou ze staré vlasti.

Výzva našla záchranný ohlas mezi českými krajany na Volyni. Začaly dobrovolné sbírky jak ve prospěch soukromého českého školství na Volyni, tak i sbírky ve prospěch uprchlíků, kteří museli opustit Německu okupovanou pohraniční území.

Připojení části Těšínska k Polsku, které následovalo po mnichovské dohodě začaly pravidelně být prováděny Krajskými listy. Stali se jimi Češi, kteří na Těšínsku zůstali a Krajské listy se tak rázem stále větší oblibily.

Pak přišel 15. března 1939 jako výsledek mnichovského hanabeho komplotu.

Krajské listy výzvy již 17. března s úvodním na první straně, nazvaným „Mítod úvodu“. Bylo v něm konstatováno, že ČSR přestala existovat jak samostatný stát, my však - volyňští Češi - zůstávame věrní porobené státi, byť byla okupována ne-váděným neptěm.

Do Berlina, Paříže i Londýna a Washingtonu poslaly Krajské listy společně s českou Maticí školskou protest proti obsazení ČSR fašistickým Německem a zároveň výzvy našeho vyslance ve Varšavě, aby neodevzdal Čsl. zastupitelský řád německým okupantům. Čsl. vyslanec - byl jím v té době Dr. Juraj Slivík, pak odjel do USA. Krajské listy zaslaly své výtky a protesty proti okupaci s příslušným písemným doprovodem všem zastupitelským úřadům ve Varšavě a v Praze.

Tim se stal tydeník vol. Čechů jedním z prvních čsl. časopisů v Evropě, který se nekomplikovaně postavil proti zřízení tzv. protektorátu. Z okupované vlasti, kde měly Krajské listy také své abonenty, docházela redakci fádu děkovních dopisů za neoohrožený a důrazný odpor proti německým okupantům. Týdeník se dal plně do služeb našeho zahraničního obce, který se začal organizovat jak ve staré vlasti, tak i v zahraničí.

Stály i ač i novi dopisovatelé týdeníku z Fad volyňských Čechů, jako například Vl. Knop, Vladislav Hybler, Mikuláš Chrapa, Vl. Lešner, Jiří Rada a dalších, vybízeli svým článcům a básněmi k odporu. Do Krajských listů začali dopisovat i některé významní českoslovenští diplomati za zahraničí a mimoň, vytvořili výtvary Čehů, tak jako v první světové válce, zase nastoupí ve vhodnou chvíli k boji za samostatnou Československou republiku.

Kompletní výtky týdeníku Hlas Volyně a Krajské listy jsou uloženy, díky jeho sluporacovníkovi, volyňskému básníku J. Rábovi, ve státním archivu v Praze. Přivezly je při reemigraci vol. Čechů v roce 1947 do ČR, kde si mohou zajemci prohlédnout.

V současné době žijí již tři sluporacovníci Krajských listů - a to Vlad. Knop, Josef Tomáš a autor této rádky, kteří patří mezi nejdůležitější sluporacovníky Krajských listů.

Oba redaktori a další zaměstnanci redakce a tiskárny Krajských listů vstupovali v roce 1944 do Čsl. armádního sboru v SRSSR. Zúčastnili se všech bojů této jednotky, kde si mohou zajemci prohlédnout.

Na den 11. července 1939 byl do Varšavy sválon sjezd delegátů českých spolků a organizací v Polsku - a z Varšavy, Zelenou, Volyně, Těšínsku s cílem vytvořit centrální organizaci Českoslováků v Polsku. Za volyňskou menšinou delegovala ČMS v Lucku na toto jednání redaktora Josefa Foitka.

Když na zájmeno jednání záchranné české národní hypoteční organizace J. Foitik, všechni delegáti se rozplakali.

- Na druhý den začalo záchranné jednání, při němž se J. Foitik stětí s názory čsl. generálů Prchal a Dr. Kahánka, kteří začali aspirovat na vedoucí role čsl. zahraničního odboje a to bez Dr. E. Beneše.

Redaktor J. Foitik tento trend kategoricky od-

mitil a oznamil delegátům, že právě Česi přijdou do odboje jednou pod vedením prezidenta Dr. E. Beneše,

který právě vytvořil v USA - v Chicagu - středisko na-še zahraničního odboje.

Vratme se však ještě o kolo tužit zpět. V

24 ze dne 16. června 1939 otištly Krajské listy článek pod titulem „Němců do Ríše“, ve kterém

pisatel pod pseudonymem Jar. Dobrovodilu nutnost odsumu protičeskoslovenský smýšlenictví Němců.

V č. 25 byl otištěn program prezidenta Beneše nazvaný

Pravda vitez a v č. 26. byl zveřejněn telegram prezidenta Beneše vyzývající všechny věrné Čechy a Slováky k boji proti německým okupantům.

Krajské listy pravidelně docházely do okupované vlasti, kde se pro svůj postoj pochopitelně těšily stále většímu zájmu a kde si jich nakonec povídala i německá bezpečnostní služba. Ta ihned jejich dovoz zakázala. Nato byl týdeník do protektorátu palován neohrozenými vlastenci přes Slezskou a Náchodskou. Německé okupanty třídy vypsal odměnu 10.000 Kč tomu, kdo tyto „pašerky“ udra. Nikdo nikdy neusadal a okupanti nikdy nemohli ani jednotně z těchto „pašeráků“ uvéznit.

Krajské listy, jak jsem uvedl, se plně daly do služeb našeho protiněmeckého odboje. Zveřejňovaly článců našich významných diplomatů-odbojářů, ale také kritizovaly některé naše diplomaty, kteří odmítali Dr. E. Beneše jako hlavnou našeho odboje. Patřil mezi ně již zmíněný gen. Prchal, Dr. Kahánka, kterému byl věnován zvláštní článek a také Dr. Osuský, následně vyslanec v Paříži.

V srpnu roku 1939 se vrátil do Polska z USA bývalý čsl. vyslanec ve Varšavě, Slovák Dr. Juraj Slivík. Ihned navštívil město Luck - středisko vol. Čechů - a informoval přední české menšinové funkcionáře o současné mezinárodní situaci, tak jak ji viděl vedoucí představitele čsl. zahraničního odboje na západě a upozornil, že válka je především.

A skutečně - zákratko přísl. den 1. září 1939 - Německé předpolí Polska a záclona druhá světová válka. Patří k čestě den byl tak bombardován německými letadly Luck jako významný vojvodský hrad. Pořádala fungovata po 17. září 1939 obsadila východní část Polska včetně Volyně, Rudá armáda, Tisícárrna - majetek redaktora a vydavatele Krajských listů J. Foitika sovětské třídy započetil a později odvezly celé zařízení - nemino kam.

Citovat jsem jen několik malo úryvků z mnoha odbojových článců, které byly v Krajských listech zveřejněny. Za krátkou dobu svého trvání Krajské listy podstatně přispaly na Volyni ke zvýšení národního hrdosti, vytvořily a upevnily mezi krajany klima, že příje čas, aby vystříleli Čehi, tak jako v první světové válce, zase nastoupí ve vhodnou chvíli k boji za samostatnou Československou republiku.

Tovární jsem jen několik malo úryvků z mnoha odbojových článců, které byly v Krajských listech zveřejněny. Za krátkou dobu svého trvání Krajské listy podstatně přispaly na Volyni ke zvýšení národního hrdosti, vytvořily a upevnily mezi krajany klima, že příje čas, aby vystříleli Čehi, tak jako v první světové válce, zase nastoupí ve vhodnou chvíli k boji za samostatnou Československou republiku.

Kompletní výtky týdeníku Hlas Volyně a Krajské listy jsou uloženy, díky jeho sluporacovníkovi, volyňskému básníku J. Rábovi, ve státním archivu v Praze. Přivezly je při reemigraci vol. Čechů v roce 1947 do ČR, kde si mohou zajemci prohlédnout.

V současné době žijí již tři sluporacovníci Krajských listů - a to Vlad. Knop, Josef Tomáš a autor této rádky, kteří patří mezi nejdůležitější sluporacovníky Krajských listů.

Rostislav Hlaváček

Podvodníci jsoú, ale také byli...

Dnes, kdy sledujeme televizi, je to samé zlodějna, podvod, tunelování apod. Mnoho našich starších si říká, že to dřív nebylo. Prý se lidé více báli Pana Boha.

Náříkání a výpravné žádosti panu Václava Houzeckého, když majitele vodního mlýna následovaly, že když byl lumpyš a jachta

V jeho polské kolonii, nedaleko Kupičova, bydlel Polák, když výrobce vodního mlýna, před polskou vlnou, po jeho kvalitní přeći si ho zjednalí - i Češi. Do svého oboru jíž měl zasvěcení i ti starší syny. Na sluníčku zemědělské usedlosti hospodařili manželka s nejmádžím symem a dekerou. Otec se syny přizářel pomocí pouze o ženich. Mistr tesařský měl zvláštní přání před plnínem zákařek. Rozestavil třeba i přá staveb, aby mu nikdo nemohl konkurovat. Jelikož ale termíny dokončení plnil, za který se mu jmenoval hrnčíř. Samožejmě, že rostly i přípisy. Prý nějaký sluporacovník schéma a také pověsti ho ani nenapadlo, že by ho mohlo potkat nějaké nestěnit.

Byl jíž podzim, ozýmaly se výšle a vyskyaly se první přímraků, aby mohly být Dászákovi byly doma. Při letním pohledu z okna zahálili, že po jejich výslunci žití chodí nejaci da lidé. Pořád se mohlo mít, že dászákům předloží podle zásluh výnosy Ministerstva školství a národní osvěty č. A-1333146. III ze dne 3. 6. 1946 a č. A-10486/47-II/1 ze dne 3. 7. 1947.

Všechny děti ve věku povinné školní docházky

si musely povinně hlásit do obecné či městské školy, kam příslušely podle místní bydliště. Měly být zařazeny do tříd, po případě oddělení podle věku, s přihlásitím k prospektu na studium školním vyučováním. Pokud se děti nemohly prokázat školním vyučováním, byly zařazeny do příslušné třídy podle zvláštní zkoušky. Pro děti, kteří dostatečně neovlá-

ly již trouchňovijící pařeč. Tři dva měli nějakou větší listinu, pořád do ni nahlíželi a jakoby kroký něco odměňovali. Pan Dászák vysílal k nim a oni se ihned omlouvali, že se nedovolí. Na otázku, co tam hledají, řekli, že se děti dolařily do rukou dlehláti listina po jejich předkovi. Dle tě listiny přát měl být ukrytý poklad. Učitý jej tam měl dát s přibuznými, který měl být vyzván na Sibiř. Hospodáři ukazovali plánec na začloučeném papíru, na kterém byl vyznačen i ten stroj. Na kopání měl jen lajdáčky nasazený rýv.

V dobré věli pan Dászák běžel po rýv a krumpáč, aby jim pomohl. Když jím ještě řekl, kde je jich, začali u pařeče kopat. Skutečně po krátké chvíli narazili na starou zdržovanou nádoba. Hned se velice slánské dovolili hospodáře, zda by mohli jít do chaty. Jenikož to byli Poláci a on tam Polák, povznamenal jíž kraján.

Dospělosa s účtem otevřeli nádobu a tam bylo větší množství zlatých peněz i poslední zlaté pětky. Náleželi ihned navrhli, že by se to mělo oslovit. Zatím co vlastník našel v krupici, možná i vice, a malého mláděžnického stříbrného medaile, když vlastník řekl, že nemusí řešit, když tam významný poklad našli. Mladí se brzo vrátili a s nadšením ukazovali, co vše za ty peníze kupí. Jistě si mnohý z nás pamatuje, jak náš rodice vyrávěli, jak bylo všechno za cara lacin.

Když se vše dělkovalo, zapílo, náleželi začati hořkovat, že si nevzali s sebou žádoucí tašku. Prý nevěřili, že něco najdou. Nakonec se začali domluvit, jestli by ty peníze neměli vyměnit za papírové ruble. Hospodář dle toho nakonec chytal a vyměnil si toho zlata asi za 800 rublů. Náleželi se velice slánské rozložili, hospodáři „pocelavali rýzky“ a s pozdravem „Szczes Beze“ odšel.

Jaké to bylo zklamání pro panu Dászaka, když řekl méně peníze a zjistilo se, že je to vše falšené. Měl ještě velký opletakky s českými třídy, jestli on sám ty padělky nedál. Samožejmě, že se vše hned rozeslo, po okoli a lidé se mu posmivali a mali výrostek na něj poklepávali, jestli nechce mřen. Právě na hrb se mulesa a mula všechno ztrácela.

Terpve po 1. světové válce se zjistilo, že ti výteční měli ještě bratra. Byli to skuteční Poláci a příjemní měli. Norek Pocházel z Kisielska, katolického poutního místa na Volyni. Také vylepil najevo, že to byli podvodníci velkého celoevropského formátu.

Václav Kytl

Repatriace a školní úspěšnost dětí volyňských Čechů

Návrat volyňských Čechů do Československa po roce 1945 probíhal za mimofádně složitých podmínek. Vraceli se do vlasti, kterou si u vědomí životu na Volyni, poznámenou značující válkou, idealizovali jako pozemský ráj. Předpokládali, že budou vitaní jako etnikum, které svým podílem na zahraniční vojenské akci přispělo k obnově Československa, dostane se jí možnosti klidného života, dobré výživy a slušného sociálního zabezpečení. Jen znadno, realita byla prozaičejší. Většinu z nich čekal strastlivý život v pohraničních okresech, kde po vysídlených Němcích na ně zbyly obyvatele jen horší chalupy, neboť ty lepší byly obsazeny dřive došlostní důsledkem z českého vnitrozemí.

Nemá smysl připomínat zámatká faktu. Problemy dosluhujících se osob jsou zmapovány dostatečně, méně se vši o životě jejich dětí. Přesto bych se těm v příspěvku zamyslel nad dopadem repatriace na život dětí volyňských Čechů, konkrétně s jakým úspěchem studovaly po repatriaci na českých školách.

Děti reemigrantů (tedy i volyňských Čechů) byly do českých škol přijímány podle zásluh, které stanovily výnosy Ministerstva školství a národní osvěty č. A-1333146. III ze dne 3. 6. 1946 a č. A-10486/47-II/1 ze dne 3. 7. 1947.

Všechny děti ve věku povinné školní docházky byly musely povinně hlásit do obecné či městské školy, kam příslušely podle místní bydliště. Měly být zařazeny do tříd, po případě oddělení podle věku, s přihlásitím k prospektu na studium školním vyučováním. Pokud se děti nemohly prokázat školním vyučováním, byly zařazeny do příslušné třídy podle zvláštní zkoušky. Pro děti, kteří dostatečně neovlá-

daly český jazyk, mohly být zřizovány zvláštní doučovací kroužky, při větším počtu žáků zvláštní třídy.

Studenti, kteří v cizině navštěvovali školu odpovídající tuzemské české střední škole, mohli být přijati nejvýše do té třídy, do které podle věku patřili, přičemž jednoletěc dílo mohl být zařazen do 1. třídy střední školy. Počítalo se s povolením odkladu rozdoučné zkoušky z českého jazyka, či odkladu klasifikačních zkoušek z předmětu, jímž se studenti nemohli podrobit pro rozdíly v osnovách mezi tuzemskou a zahraniční školou. Rodiče měli možnost požadat, aby během školního roku student přestoupil do nižší třídy, nebo naopak vyšší, jestliže dobrovolně vstoupil do nižší třídy. Pokud bylo na škole více dětí reemigrantů, bylo možno jím povolit zvláštní bezplatné kurzy (kupř. českého jazyka nebo cizího jazyka, kterému se neucili), popřípadě pro ně otevřít pobočku.

Tolik obecné teoretické předpoklady studia děti reemigrantů. Ovízka však zní, jak se k této podmínce dalo říct volyňských reemigrantů na konkretických školách? Odpočívěj budeme hledat v archivních materiálech, které se dochovávají na Litoměřicích.

V letech 1945-1948 se podle dobové statistiky usidlilo na Litoměřicích 1896 osob (474 rodiny), pocházejících z Volyně. Po Podbořanskou (6012 osob) a Zátecí (5292 osob) to bylo třetí největší seskupení volyňských Čechů v rámci jednoho okresu v českých zemích. Volyňští Češi osidlili radou vesnic na jižních svazích Českého středohoří i větší město (Litoměřice). Děti volyňských Čechů v školním věku, kterých mohlo být odhadem tisícovka, vyrůstaly (jak bylo obecným vjemem) převážně v rodinách samostatných zemědělců (395 rodin), v malém městíku (32 rodin) v živnostenském prostředí, zbytek v rodinách, kde živil se měl nájemný povolání (284 rodin).

Při pohledu na dochované výkazy školního prospěchu zde, že nejméně potíže při zařazení do českých škol měly děti volyňských Čechů, kteří přicházely na obecni a městské školy. Obtíž zjmenovaly čísla jen psaná podle českého jazyka, v ostatních předmětech byly jejich výsledky (především na vesnických školách) srovnatelné s ostatními spolužáky. Učební nedostatek bylo možno při relativně malé náročnosti výuky, přiměřeně nestudiujícím typům žáků, poměrně snadno dohnat.

Větši potíže měly volyňské děti ani na učovských školách, neboť tam rozhodovalo především manuální zručnost. Na Litoměřické pošte většina existovala jen větší učňovská škola, sídlící v Litoměřicích. Poskytovaná teoretickou výukou učňům mnoha oborů, které se mohly uplatnit ve městě i na vesnici - elektromechánik, autopravčí, strojní zámečník, dámská krejčovna, prováděčka v koloniálním obchodu, kovář a podobně a jiné. Výuka většiny oboru trvala tři roky. Učňové, kteří litoměřickou školu navštěvovali, ihned po příchodu z Volyně (nebo z školního roku 1947/1948), se až na dvě ojedinělé případy narodili v letech 1929-1931. Byly převážně absolventy rozmanitých základních škol na Volyni, které odpovídaly zhruba našim obecným školám. Některé z nich po emigraci krátce navštěvovaly v Čechách měšťanku, jeden chlapec uvedl, že se v SSSR učil v letech 1944-1947 zámečníkem. Kada z nich vykonávala při teoretické výuce výrobnu praxi v dílnách, jejichž majitelé byli volyňští Češi. Prakticky všechny děti volyňských Čechů se na litoměřické učňovské škole úspěšně vyučily, v jednom případě namáděných přestoupili na průmyslovou školu v Mladé Boleslavě.

Studium na střední škole s maturitou bylo pro děti volyňských repatriantů nejnáročnější. Zde se nejvíce prováděly nedostatky nesoustavné školské přípravy z Volyně. Proto se hledaly různé cesty (prázdinový nebo krátkodobý kurz), který by napomohly k odstranění mezer ve vzdělání. V Zátcích, kteří byl jakousi metropolí volyňských navštěvníků, vytvořili na tamním gymnáziu v roce 1947 dvě samostatné třídy volyňských studentů, jimiž pedagogové věnovali individuální péči. Ziskané poznatky zobecňovali na stránkách Věrné stráže (č. 24-25/1948). Učitele uváděli přednosti volyňských studentů - plíš a vytvarlost, potřivost v práci, uční zájemnost. Oproti ostatním studentům působilo výrazněji domýsení, aby byly velmi skromní, ovšem zbytčně se drželi v pozadí. Na druhé

straně se naveneck jevili jako citlivější a nervoznejší, což pedagogové přisuzovali ohlasu valčených domýslovin. I když možno předpokládat, že rozborový poskynutý pro periodikum vydané volyňskými Čechy situaci trochu idealizovaly, načrtanou charakteristikou typického volyňského studenta dle toho zjevně byla v zásadě správná. Oproti žáci bylo na litoměřickém gymnáziu poměrně málo studentů z rodin volyňských Čechů. Prví rodáci z Volyně se na škole objedněle objevili již ve školním roce 1945/1946. Hlavní čas volyňských studentů - celkem 10 - však začala na gymnáziu studovat až na jaře 1947, tedy ve druhé polovině školního roku 1946/1947. Pokud se zaměříme na studijní úspěšnost posledně zmínované skupiny studentů, zjistíme následující:

Byli zařazeni do běžných tříd podle obecných kritérií (věk a schopnosti), nevytvořeny se pro ně speciálizované doučovací kroužky. V jednom případě se pořídil žáž objevit nadaného volyňského studenta a ten byl oprávněn původním zařazením po měsíci studia do výškového ročníku.

Složitá situace vznikala v případech, kdy se nově dočlenění volyňského studenta přiřál studijně nedefinovaný. Svědci o tom tragický případ jednoho volyňského studenta, který neunesl studijní zážitky, trpěl sebeponěváním, což reagoval po měsíci studia zkratkovitě spáchaním sebevráždy. Jeho tragické rozhodnutí mělo další důvody, není možno z nich vyloučit ani atmosféru panující na škole. Do jisté míry o tom svědčí slova řečetele školy Dr. Jaroslava Hrabáka, která přednesl na pedagogické poradě týden po tragickém případu. Hovořil o tom, že škola měla výhodu strachu a zvláště novým žákům, přičázejícím často z naprostých rozdílných poměrů musí být ponechána dostatečně dlouhá doba, aby se přizpůsobily. Je nepřípustné sdělovat žákům, že jsou neschopní. Klidná pilná práce při vyučování má daleko větší cenu výchovnou než zbytečné řeči, jimiž sežije nikdo nikoho nevychovával."

Jaký byl osud zbyvajících devíti volyňských studentů? Na výročího vysvědčení školního roku 1946/1947 (kdy navštěvovali gymnasium pouze čtyři městíce) byli klasifikováni pouze ti studenti. Celkový prospeční byl v této případě vyjádřen slovem průspěšný. Ostatních sedmi studentů nebylo klasifikováno a odznameno na výnos MŠO č. 3. 6. 1946, který, jak vše, připouštěl možnost odkladu klasifikačních zkoušek.

Z původních deseti studentů, kteří na školu přišli na jaře 1947 pokračovali ve studiu od počátku školního roku 1947/1948 jen šest, o rok později čtyři, další student vystoupil ze školy se svolením rodičů k 30. 6. 1949, a jeden student ukončil studium pro nepřespolnosti v matematice v konci školního roku 1950/1951.

Šmarno až s deseti studentům ukončili studium maturitu pouze dva - Josef Vlček a Emile Zylkanová. Příčiny, že vzdělání způsobené nevalnou úrovňou školství na Volyni ve všechných letech. Malá mimoindividuální přístupu se strany pedagogů. V případě některých volyňských studentů, bydlicích na vesnici, problém spojený náročným studiem a povinnostmi pravidelné výpomoci na soukromém hospodářství rodičů. Argument domnělé menší talentovanosti studentů z Volyně v obecně rovině neobstojí. Některí studenti byli velmi nadaní. Mám to myslit třeba studenta Jan Chudoba. Nastoupil do prvého ročníku litoměřického gymnázia v září 1947. Na prvném gymnasialním vysvědčení měl dostatečnou z českého jazyka (jak bylo u studentů z Volyně tehdy obvyklé) a dvě trojky, v průběhu studia se však neustále zlepšoval a nakonec v r. 1954 maturoval se samostatným výborem.

Co fici význam? Během několika let po repatriaci se děti volyňských Čechů v českém prostředí dostavily a svým školním prospěchem si nijak výrazně nelišily od ostatních spolužáků. O to více se třídit v závislosti od vzdělání rodičů, kteří bezprostředně po návratu z Volyně, v situaci pro ně osobně více než silné, nalezli odvahu ke studiu na náročnější a pro ně vnitřním režimem nezámem české střední škole.

Jaroslav Moravec

Oznámení

Vážení a milí rodáci z Novokraví, všechny Vás chtci pozvat jménem svých a také jménem Václava

Strýjí na naše již 9. setkání do Podbořan dne 17. května v 10 hod. Nejdříve na hřbitov k památníku našich padlých. Potom do Národního domu jako pokázdě k obědu a také při hudebě se pobavit - zavzpomínat na naše mládí na Volyni a také na ty, kteří již mezi námi, bohužel, nejsou.

Zveme i ostatní naše krajaný, kteří se s námi chtějí zúčastnit. Pokud Vám zdravíčko ještě slouží, přijďte, vždyť nevíme, kdo z nás se dožije příštího setkání.

Budu rozesílat jako vždy pozvánky a těším se na shledanou.

Zdraví Vás Kamila Ondrová-Zajíčková, v Zahradách 2207, 438 01 Zátec, telefon 415 726 441.

Setkání po letech

Zveme všechny rodáky z Volyně se všemi jejich „P“, tedy partnery, potomky, přáteli a podobně, na setkání volyňských Čechů, které se uskuteční dne

10. května 2003 ve 13.00 hodin
ve Sporthotelu Hertvíkovic v Mlýnach Buků v Krkonoších.

Není snadné toto setkání uskutečnit a proto Vás prosíme, aby každý kdo pozvání obdržel, předal dale svým známým informace o této akci.

Zádání zájemce, aby do 1. 5. 2003 potvrdil účast na tel. č. 499 873 220, případně mobilní telefon 606 26 35 26, nebo prostřednictvím internetu na adresu: bungarov@mbtv.cz, postup nás můžete kontaktovat na adrese: **Jiřina Novotná, 542 23 Mileš Bučky 244**. V místě lze zabezpečit ubytování a stravování, hudební zajištěna.

S sebou vezměte dobrou náladu, případně pář fotografií a vzpomínek.

Na Vaši účast se těší se zakládající klub

Jiřina Novotná-Vedrálová
Jiřina Lukešová-Postrachová
Jana Kosinová-Sobáková

Dopis z Františkových Lázní

Zájemní paní redaktorko,
obracím se na Vás s prosbou o uveřejnění ve Zpravodajství zprávy o sbírce na povodně v Západních Čechách, kterou jsem Vámi zaslal v minulém roce. Je možné, že mé dopis nebyl poštou doručen.

Proto znowouznamu, že v západoceském arciděkanátu pravoslavné církve vynesla sbírka 42.000 Kč, kterou jsme předali čtyřem vdovám na Litoměřicku osobně. Dalších 18.000 Kč bylo odesláno z Lesné u Tachova do Jižních Čech. Dárci byli převážně volyňští Češi z farmost Sokolov, Fr. Lázně, Karlový Vary, Mariánské Lázně, Tachov, Horšovský Týn.

Češi z Volyně jsou převážně pravoslavné vyznání a duchovní této církve V. Šimek, J. Tomášek, Vl. Chocholáš, Jan Křivka a další společně organizovali první regionální sdružení SCVP. Nás pražský duchovní Janáček Šuvinský pomáhal významně při výstavbě památníku v C. Malině.

S krajanským pozdravem Jan Křivka, farář

NAŠI JUBILANTI...

Region Frýdlant

Ve druhém čtvrtletí se dožívají svých významných výročí tito naši členové:

50 let - 15. - 4. Šimek Miloš z Raspenavy, byt. Raspenava, 60 let - 6. - 6. Záček Jiří z Kožiny, byt. Raspenava, 70 let - 2. 4. Vlastimil Libuša z Lipovky, byt. Liberec, 71 let - 15. 5. Snajdr Evžen z Raspenavy, 72 let - 2. 4. Střypík Josef z Novosíleš, byt. Křížany, 72 let - 27. 6. Hejdouková Věra z Sofieky, byt. Víska, 73 let - 18. 4. Novotná Jirina z Alexandrovky, byt. Ves, 75 let - 29. 6. Hausmann Zdeněk z Nové Vsi, byt. Frydlant v Č. 77 let - 13. 5. Chocholáš Vladimír z Orestova, byt. Liberec, 77 let - 21. 6. - Slezšová Evženie z Ivanovice, byt. Frydlant v Č. 82 let - 20. 5. Jeseník Zofie z Sofieky, byt. Raspenava, 83 let - 16. 4. Kral Vladislav z Zálabku, byt. Frydlant v Č. 85 let - 14. 4. Novotná Ždeněk z Nové Vsi, byt. Frydlant v Č. 77 let - 6. 6. Kosková Věra z Kvásilova, byt. Jablonec n. N. Tatop krajanka je naši nejstarší členkou. Do dalších let hodně zdraví a životní pohody přeje za region

Ladislava Milíčka

Region Litoměřice

Vč 2. čtvrtletí 2003 se dožívají významného životního jubilejního
50 let - 14. 5. Pele Vladimír z Malé Zubovštíny byt.

Stráž p. R. 55 let - 5. Štěpánek Jaroslav z Litoměřic, byt. Litoměřice, 70 let - 18. 3. Flandler Josef z Mirohošť, byt. Osek, 75 let - 28. 4. Hyňková Libuše z Mirohošť, byt. Litoměřice, 80 let - 30. 3. Votrubá Josef z Mirohošť, ved. Lovosice, 75 let - 14. 6. Nesvarba Jiří z Mirohošť, byt. Lovosice, 82 let - 25. 4. Bohatová Lydie z Mirohošť, ved. Litoměřice a 9. 5. Novotná Slávěna z Mirohošť, ved. Litoměřice, 83 let - 23. 6. Vařáč Josef z Straková, ved. Litoměřice, 84 let - 8. 5. Matouš Mikuláš z Korostova, ved. Lovosice, 87 let - 1. 6. Sláma Josef z Mirohošť, ved. Církvice.

Všem jubilantům přejeme pevný zdraví do dalších let.

Za výbor regionu led. Závodský

V dubnu t. r. oslaví 75. narozeniny Václav Zajíc z Třebušic, nar. a malované v a dubnu též oslaví s manželkou Emilií roz. Stránskou z Ledečkovy zlatou svatbu.

Vše nejlepší přání dětí a vnučata

Region Karlovy Vary

Ve druhém čtvrtletí 2003 oslaví svá jubilea tito naši členové:

Tuhá Nina z Malé Zubovštíny, byt. Oloví - Hory, 2. 4. - 70 let. Onysko Alexandr z Dlouhého Polce, byt. Sokolov, 1. 5. - 65 let. Tušákovská Vlasta z Dědový Hory, byt. K. Vary, 5. 5. - 75 let. Romanová Sláva z Kurdybáně, ved. Ostrov n. o., 14. 5. - 80 let. Smolínová Svatěna z Jakubova (ČR) byt. Karlovy Vary, 6. 6. - 55 let.

Dej dalších let všem hlavně zdraví přejí všechni členové regionu.

L. Závodský

Region Olomouc

V prvním pololeti se v našem regionu dožívají významného životního jubileja tito naši členové:

Vávrová-Polívková Vratislava byt. Štefanov 1, 1. - 75 let. Pospíšilová Marie byt. Olomouc, nar. 1. 12. 1928 - 75 let. Skala Josef, ved. Loučky - Odryn 29, 4. - 65 let. Šulec Josef, ved. Olomouc, nr. 1. - 91 let.

Všem jubilantům přejme pro region hodně spokojenosti a hlavně hodně zdraví.

Vladimír Tengler

Region Moravský Krumlov

Vc 2. čtvrtletí oslaví svá jubilea:

15. 4. - 88 let p. Josef Vedral z Ostrova, byt. v Damnicích, 30. 5. - 55 let p. Jitřina Weigelová roz. Skramská, Loděnice, byt. Mor. Krumlov 9. 6. - 75 let p. Emilie Skopiková-Holcová ze Skelné, byt. Olbramovice, 14. - 65 let p. Anna Křivánková-Kinská z Leonovic, byt. Krupákovice.

Všem jubilantům dej dalších let dobré zdraví, štěstí a spokojenost přejme za region

Mgr. Stanislava Kounková

Moravskoslezský region

Tento region blahořeje svým členům, kteří v letošním roce oslaví nebo oslavili svých krásných 80 a více let.

Dušek Vladimír ze Špakova na Volyni byt. Lvkovic, 29. 9. - 82 let. Drelíerová Antonie z Targovic, byt. Studénka, 11. 7. - 83 let. Houšková Antonie z Lipjan, byt. Bartošovice, 21. 10. - 82 let. Hornák Emile II. Životice - 23. 11. - 91 let. Helbichová Anna z Dembrovky, byt. Jindřichov 5, 5. 7. - 96 let. Honěkářová Antonie z Hlinska byt. Arnultovice, 12. 11. - 88 let. Kendík Vladimír z Nivy Hubinské byt. Nový Jičín, 13. 9. - 81 let. Kolibková Marie ze Městské, byt. Suchodol n. o., 13. 9. - 81 let. Kajzler Josef z Zaboruslku ved. Opava, 1. 6. - 81 let. Kočiná Jan z Hrušvic byt. Nový Jičín, 1. 5. - 84 let. Pavlinová Růžena z Rovna byt. Krnov, 3. 5. - 87 let. Perman Bohumil z Rovna, ved. Opava, 22. 11. - 81 let. Poláková Růžena z Č. Hubina ved. Suchodol n. o., 9. 6. - 92 let. Stroužová Eliška nar. Bobly, Polko, byt. Třebom, 7. 3. - 82 let. Šindelář Josef z Jánovky, byt.

Emilia Pallová, Loštice

Region Sumperk

V jínu 2002 zemřela p. Žofie Kyselová z Kneru, byt. Rapotin. Zemřela v požehnaném věku 94 let. Rodině vyslovuje upřímnou soustrast za výbor regionu

Alice Bilková

Region Praha

V nedožitých 72 letech života, po krátké leč. těžké nemoci opustila nád. Heleňa Puškinová pův. z Zábořína, nyní byt. v Praze. Odešla půl roku po smrti manžela, o kterého se v jeho dlouhoběté a velmi těžké nemoci obětavě starala. Paní Lulu, kdo vás znal, nikdy zapomenou!

Vedoucí regionu Praha

Irena Malinská

Důležité upozornění! Jelikož se množí datazy dárů na našev a člensko konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravidla.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátele, Praha. **Cílso konta:** 00000-1937591369/800. **Číslo sportovní a.s.:** Rytířská 29, Praha 8, tel.: 233 550 070. **Prosíme čtenáře,** aby nás neupomnával o zveřejnění daru-darů můžeme uveřejnit teprve po odběru účetního dokumentu! **Krajana! Neopissejte v žádném případě penízny dary na adresu redakce!** Díky za pochopení. Záležitost týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - končíme členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antoník Kramář, ul. Černohorská 513/5, 182 00 Praha 8.

Tíráz: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátele pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autori. Vychází jako obsažník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáne rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zášilek povolené Česká pošta, s.p. odesílápným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 03. 2003

Hl. Životice, 7. 12. - 92 let. Záblotská Marie z Krementy ved. Olovna, 23. 3. - 81 let. Vegricht Miloslav z Dembrovky, bytem Poruba, 10. 2. - 82 let. Přejměte jmeni rodu lidského stěstíčka a hlavně zdraví do dalších let.

Za výbor: Dr. Vladimír Samec a Václav Dubec

Region Olomouc (část Šternberk)

Faltys Josef z Hlinska-Záhory, byt. Bohuňovice, nar. 27. 1. 1919 - 84 roky. Komář Svatoslav z Hlinska, nar. 21. 10. 1916 - 85 rok, byt. v Pasece č. 6. Lamrová Marie z Moldavy, nar. 1. 8. 1922 - 81 rok, byt. v Růdeči 287. Niče Viktor z Hlinska-Záhory, nar. 5. 7. 1938 - 65 rok, byt. ve Šternberku, Dvorská 7. Pospíšilová Marie roz. Tučková z Podurkova, nar. 1. 5. 1928 - 75 rok, byt. Olomouc. Tarmavský Pavel z Hlinska, nar. 26. 9. 1923 - 80 rok, byt. v Pasece č. 5. Všem jubilantům přejeme hodně štěstí a zdraví

Ráza Viktor

Region Praha

13. března oslaví své krásné šedesátiny p. Miroslav Nečas, který délč celne sleny pro nás Zpravodaj. Chceme mu tímto popřát hodně zdraví, potěšenou trošku štěsti a aby byl stále plný elánu!

Radek Zpravodaje

Všem jubilantům přejeme hodně štěstí a zdraví

Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Litoměřice

Bittrichová Anna z Volkova byt. Litoměřice 27. 12. 2002. Rajman Břetislav ze Stromovky byt. Litoměřice - 8. 1. 2003. Liščák Josef z Máje Českého byt. Lovosice, 3. 3. 2003

Upřímnou soustrast všem pozůstatým projevujeme

za výbor K. V. Závodský

P. K. V. Závodský

Závodský z Cítě v věku 75 let. Zprávu nám podala rodina.

Region Chomutov

14. 3. zemřela po krátké nemoci členka našeho regionu příslušnice východní armády pi Helena Gregorová z Malovánov na Volyni, nyní bytem Chomutov, ve věku nedožitých 80 let. Upřímnou soustrast za region využíváme

Jirina Kačerová

Region Frydlant

V listopadu 2002 zemřel ve stáji 78 let krajana Drahoslav Lajtkej z Merklis, bytem Liberec. Dne 12. 12. 2002 nás opustila v požehnaném věku 81 let krajanka Marie Martincová z Novosilek, ved. Nové Město p. Smrkem.

Upřímnou soustrast projevují krajané regionu Frydlant v Čechách

Region Mohelnice

5.listopadu 2002 zemřela po dlouhé nemoci pi Antonie Palliová-Štastná ve věku 95 let. Starala jsem se o ni, byla to manželka romana, když ji předešel o 7 let. Ptála se tří obřad bez husby, ale přesto ji doprovázela daří farář a spousa přibývající z mnoha díky těm, kteří ji doprovodili na poslední cestu a omlouvání se tem, když nemohla podat zprávu.

Emilia Palllová, Loštice

Region Šumperk

V jínu 2002 zemřela p. Žofie Kyselová z Kneru, byt. Rapotin. Zemřela v požehnaném věku 94 let. Rodině vyslovuje upřímnou soustrast za výbor regionu

Alice Bilková

Region Praha

V nedožitých 72 letech života, po krátké leč. těžké nemoci opustila nád. Heleňa Puškinová pův. z Zábořína, nyní byt. v Praze. Odešla půl roku po smrti manžela, o kterého se v jeho dlouhoběté a velmi těžké nemoci obětavě starala. Paní Lulu, kdo vás znal, nikdy zapomenou!

Vedoucí regionu Praha

Irena Malinská

Region Žatec

V říjnu 2002 zemřela naše členka pi Nina Židlická z Prahy, která pocházela z Kvasilova - ve věku 81 let. Dne 8. prosince 2002 zemřel František Kroupa ze Žatce, pocházel z Buděržek - ve svých 77 letech. 19. prosince 2002 zemřela paní Marie z Andělové ze Štětíkovic, rodáčka z Českého Malina, ve svých 88 letech.

Všem našim zemřulým členům lehké odpocnouti a pozůstatým upřímnou soustrast za region vyslovuje Kamila Ondrová

Region K. Vary

V prosinci 2002 zemřela ve věku 85 let naše krajanka pi Marie Cingrošová z Vysoké na Volyni. Budíž ji zem lehká.

Upřímnou soustrast za region využíváme I. Zábranská z Dlouhého 20. 4. by se dozvěděl. Vladimír Komář, narovený ve Zdolbunově, posledně vedl Zátec - 100 let. Čestejho památky! Vzpomíná dceru s rodinou.

Alla Veselá, Encovany, Ústík

Všem pozůstatým využíváme svou účast i redakce Zpravidla

Alla Veselá, Encovany, Ústík

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ - ÚNOR 2003

Hejna Kalíková, Most - 300 Kč. Rosislav Zářibník, Liberec - 300 Kč. Rosislav Kaufmann, Náchod - 100 Kč. Eliška Valášková, Libina - 100 Kč. Glancová, Nový Malín - 150 Kč.

Region Praha: D. S. Praha - 200 Kč. Josef Vyletěl, Jeníkovičce - 200 Kč. Vladimír Jeník, Žinkovy - 50 Kč.

Region Chomutov: Marie Zelenková, Račedice - 200 Kč.

Region Teplice: Ludmila Bečvářová, Janské Lázně - 500 Kč.

Region Moravský Krumlov: Lydie Procházková, Hořepná - 100 Kč.

Region Žatec: Mgr. Vlastislava Krasková, Most - 300 Kč. Ludmila Raicin (roz. Kovandová), Los Angeles - 1000 Kč. Dar oduřil syn Jiří Raicin, který navštívil v únoru ČR a při té příležitosti domluvil s hospodářstvím pro matku, která má zájem odebírat Zpravidla.

Region Frydlant:

- 250 Kč: manželé Štokrvi, Chotyně
- 200 Kč: manželé Lindroví, Teplice
- 150 Kč: Záhorebávová Marie, Prachatic
- 100 Kč: Snajdr Evžen, Jindřichovice p. s. 50 Kč:

Chmelatová Eva, Raspenava, Chocholouš Vladimír, Liberec, Janíková Bohumila, Raspenava Jakubová Mária, Nové Město, Jesinková Žofie, Raspenava, Jirkálek Alexander, Hejnice, Jirkálek Vlast, Hejnice, Kohoutová, Drahomíra, Liberec, Kotášková Jaroslava, N. Město, Kotášek Miroslav, Nové M. p. S. Lisková Anna, Krásný Les, Milíček Ludmila, Liberec, Novotná Růžena, Č. Budějovice, Pospischalová Renáta, Raspenava, Rychnov, Jihlava, Berče, Švorcová Emílie, N. Město p. s. Tyčlová Marie, Raspenava, Tyčlich František, Raspenava, Veselá Eliška, Mimoň, Věslavý Vladimír, Mimoň

Region Frydlant celkem - 1700 Kč

Všem dárčům ze srdeč děkujeme!

DARY POVODNĚ - únor, březen 2003

Region Chomutov: Irena Prošková, Družkovice - 100 Kč.

Region Moravský Krumlov: Božena Dobriločová, Hořepná - 200 Kč.

Region Frydlant: Jaroslava Rožňová, Jablonice nad Nisou - 150 Kč.